

Arrest

nr. 137 414 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 14 november 2014.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaarden zich vluchteling op 26 februari 2010. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 26 februari 2010 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 48 549 van 24 september 2010.

1.2. Op 19 november 2012 dienden verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 13 februari 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een inreisverbod betekend. Daartegen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 1 augustus 2014 de beslissing vernietigde.

1.3. Op 19 september 2014 werd een nieuw inreisverbod betekend, deze keer beperkt tot 2 jaar. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

° 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten van 28.11.2012, aan hem betekend op 14.12.2012. Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven dat betrokkene, na het betekenen een bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, in het Schengen grondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01.10.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en beginsel van behoorlijk bestuur. Zij betwisten de motivering dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn evenals het feit dat zij op 14 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten zouden zijn afgegeven. Verder betwisten zij dat er geen redenen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in aanmerking werden genomen. Zij voeren nog aan dat hun aanvraag om regularisatie werd ingediend op 19 november 2012 en er niet wordt ingegaan op de medische situatie van verzoekers.

2.2. De Raad stelt vast dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er op 14 december 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd. Zij heeft daarbij een ruime discretionaire bevoegdheid. Te dezen wordt vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten en daarenboven aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Aldus motiveert de bestreden beslissing wel degelijk waarom werd besloten tot een inreisverbod van twee jaar in hoofde van verzoeker.

Met betrekking tot een verzoek tot opheffing, blijkt niet dat verzoekers een dergelijk verzoek hebben ingediend, ook met betrekking tot medische problematiek moet het zelfde worden vastgesteld. Waar verzoekers tenslotte nog verwijzen naar het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het indienen van dergelijke aanvraag geen opschortende werking heeft. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT